

[Jørgen Jørgensen.]

rente- og Invalidereventynderne, derigennem at man indarbejder eller inkorporerer, hvilket Udtryk man nu vil bruge, Rabatordningens Penge i selve Loven.

Udgifterne ved Loven faar jeg til ca. 430 Mill. Kr., det ærede Medlem Hr. Johannes Jensen, der talte for Venstre, fik dem til 410 Mill. Kr., men en Snes Millioner i vore Dage skal ikke skille os ad. Socialdemokraternes Forslag faar jeg til ca. 480 Mill. Kr. Om det vil jeg gerne sige, at man kan naturligvis altid anlægge den Betragtning som Manden, der læssede Sten paa sin Hest: kan den bære den Sten, kan den ogsaa tage een Sten til. Jeg er slet ikke uenig med det ærede Medlem Hr. Steincke i, at man maaske godt kunde have taget det sidste Skridt med, hvis man bare var sikker paa, at man i Fremtiden havde økonomisk Herredømme over og Kontrol med Tingene, for det er jo Problemet i en Nødskål, at i det Øjeblik, man over for de gamle har fastsat Takster og Tal, er det meget, meget svært at røre ved dem i nedadgaaende Retning, næsten uanset hvor fattigt Samfundet i sin Helhed er. Derfor maa det for saa vidt mane til nogen Forsigtighed, medmindre man samtidig med Gennemførelsen af et Forslag som dette skaffer sig Sikkerhed for, at Dækning til enhver Tid kan tilvejebringes.

Nu har man i Realiteten givet fuldstændig fri med Hensyn til Formuens Størrelse, og jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Johannes Jensen, der nys talte for Venstre, i, at i Praksis vil det jo ikke forme sig saaledes, at Folk, der har op imod 80 000 Kr. i Formue, søger Aldersrente — det er den Slags Skævheder, kan man vel sige, eller Teorier, som ikke vil komme til at udfolde sig i Praksis —, men at det maa føre til, at hele denne Lov underkastes en meget nøje Overvejelse og Undersøgelse i den Kommission, som den højtærede Arbejds- og Socialminister i det andet høje Ting har lovet at nedsætte, er jeg fuldkommen klar over. Alle Forhold, der angaar den fremtidige Aldersforsørgelse, hvad enten man kalder de paagældende Aldersrentemodtagere eller Aldersrentenydere, maa, tror jeg, for at hvile paa et sikkert Grundlag, paa en eller anden Maade hvile paa nogle ganske bestemte Borgerne paalagte Ydelser, hvis man vil være sikker paa, at det ikke en skønne Dag, naar Samfundet kommer ud i økonomiske Vanskeligheder, skal gaa saaledes, at Pengene ikke kan skaffes ad ordiner Vej. Jeg skal altsaa anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og vil, som jeg sagde det før, deltage i Udvalgs-

behandlingen, selv om jeg ikke har nogen Forventning om, at vi kan foretage Ændringer i selve Loven, som kan betyde noget.

Hvad angaar det andet Lovforslag, som den højtærede Formand har sagt vi kunde omtale i samme Forbindelse, skal jeg kun sige, at det efter min Opfattelse er ganske naturligt, at man foretager denne å jour-Føring af Underholdsbidragene og tillige foretager den å jour-Føring, der ligger i, at man nu begrænser Kommunehjælpen til Aldersrentesatserne efter Reglerne i Henhold til Forsorgslovens § 297.

Jeg skal ogsaa anbefale dette lille Lovforslag til hurtig Vedtagelse her i Tinget.

Oluf Johansen: I en Tid, hvor alt i økonomisk Henseende er flydende, kan man vanskeligt fastlægge noget paa lang Sigt. Det har præget vort Lands Opbygning paa næsten alle Omraader og i høj Grad paa det her foreliggende. Vi gav i Besættelsens haarde Tid et Løfte til de svageste i Samfundet om, at de ikke skulde blive glemte, endsig skubbet til Side, og et saadant Løfte forpligter. Stillet over for usikre og flydende økonomiske Forhold gav vi straks efter Besættelsens Ophør et Eengangstillæg paa 170 Kr. til Ægtepar og 100 Kr. til enligstillede, ligesom vi forhøjede Raadighedsbeløbet til 15 pCt. Jeg har Indtrykket af, at det Eengangstillæg skulde raade Bod paa de Hensyn, man under Besættelsen havde forsømt at vise, idet man kun gennem Rabatkortordningen og gennem Forhøjelse af Raadighedsbeløbet var i Stand til at yde Hjælp. Senere gav vi endnu et Eengangstillæg af samme Størrelse. Min Vurdering — om den dækkede alles Syn, ved jeg ikke — var, at dette Tillæg pegede fremad, skulde være en Slags Forskud paa en forbedret Lovgivning. Rigsdagen havde meget andet Arbejde, Arbejde, som skulde klares, og derfor kunde det forsvares at give Invalidere og gamle et Tilskud, der fastsattes ved et Skøn. Men alles Ønske gik i Retning af et virkeligt Gennemsyn af Loven med det Formaal at øve Retfærdighed over for Modtagerne. At Forholdene stadig er flydende, og at man ikke nu er færdig og har fundet Blivestedet, fremgaar af, at man gennem Udvalgsbehandlingen under Sagens Gang gennem Folketinget har faaet et Tilsagn fra den højtærede Socialminister om at nedsætte en Kommission eller et sagkyndigt Udvalg, der skal behandle Problemerne videre, særlig med Henblik paa Invalidernes Forhold og det, der i vor Folkeforsikringslovgivning peger hen imod en almindelig Folkepensionering.